

Kristeligt Dagblad

Udgivet af A/S Kristeligt Dagblad
Grundlagt 1896

Ansvarshavende chefredaktør: Erik Bjerager
Tryk: Dagbladet i Ringsted

Myndighederne i Rusland har inden for de seneste år kriminaliseret flere ytringer, som kan beskrives som hadefulde og krænkende. Udviklingen demonstrerer, at krænkelseslove af den ene eller anden art som regel ender med at blive brugt mod mindretal, mod de svageste i samfundet og mod kritiske røster.

FLEMMING ROSE, UDLANDSREDAKTØR, I MORGENAVISEN JYLLANDS-POSTEN

8 | Debat

I leder

Dagens tal: 19.435

Rekordhøjt skilsmissetal er udtryk for et fælles svigt

Der er rekorder, man helst havde været uden. En af dem præsenterede Danmarks Statistik i går, da skilsmissetallene for 2014 blev offentliggjort. Med 19.435 skilsmisser er der tale om ”det højeste antal skilsmisser, der nogensinde har været i Danmark på et år, og det er 23 procent flere end det gennemsnitlige antal skilsmisser de seneste 10 år”, lød det fra statistikerne.

Det er hverken realistisk eller ønskværdigt at vende tilbage til en tid, hvor det af både juridiske og kulturelle årsager var nærmest umuligt at blive skilt. Men man skal heller ikke foregøgle nogen, at det høje skilsmissetal er udtryk for en særlig udviklet grad af frihed og selvstændighed.

For selvom vi lever i en tid, hvor udtrykket ”civilstand” i stigende grad forbindes med, hvordan man løbende præsenterer sig selv på Facebook, og hvor en skilsmisse nu kan klares via NemID over computeren, skal man ikke tro, at hverken skilsmisssens årsag eller konsekvenser kan klikkes væk på samme nemme måde.

Ingen bliver gift for at blive skilt, og ingen får børn med det formål, at disse børn senere skal leve opsplittede liv mellem flere familier, med nye halvsøskende, bonusforældre og et evigt afsavn af den ene forælder.

Alt det er langt de par fleste naturligvis opmærksomme på. Derfor kan man kun se det triste skilsmissetal som udtryk for et svigt, hvor både politikerne, erhvervslivet, kirken og ikke mindst det, man kan betegne som ”næsten”, i alt for høj grad har vænnet sig til at betragte det som en naturlov, at godt 40 procent af alle ægteskaber skal ende med en skilsmisse.

Intet kunne være mere forkert, for skilsmissetallet kan sænkes, og man skal turde blande sig – som medmennesker og som samfund. Personligt skal vi træde til, når venner og familie giver udtryk for, at parforholdet er i krise. Vi skal aflaste, give børnene et frirum og i det hele taget bare være til stede.

På samme måde kunne man ønske sig, at kirken i langt højere grad turde indtage en rolle som et værdigt alternativ til den jungle af halvstuderede parterapeuter, sexologer og samlivsguruer, der i dag tjener styrtende på skilsmisseudviklingen.

Endelig kan man undre sig over, at politikerne ikke prioriterer kampen mod skilsmisser højere. Erfaringer fra Norge viser, at myndighederne med et tilbud om ganske få timers mægling kan forhindre skilsmisser. Ja, selv ud fra et koldt økonomisk synspunkt er der logik i at finde penge til at forebygge skilsmisser, som koster samfundet milliarder i form af sygedage, sociale problemer og mistrivsel hos både børn og voksne. Så man kunne håbe, at der i den snarlige valgkamp ikke kun vil blive kæmpet om skattelettelser og grænsebomme, men også om at forhindre de skilsmisser, som ingen ønsker, men som sidste år alligevel ramte 19.435 par.

MR

fra debatten på religion.dk

Der findes fortløftede forskellige steder i verden for kvindelige imamer.

I Kina har der blandt hui- og uighur-muslimer eksisteret kvindemoskeer ledet af kvin-

delige imamer så tidligt som i 1820.

BRIAN ARLY JACOBSEN, ADJUNKT, PH.D.

SÅDAN SKRIVER DU TIL AVISEN

Kronikker: højst 7500 anslag inklusive mellemrum.
Kommentarer: højst 3500 anslag inklusive mellemrum.
Læserbreve: højst 900 anslag inklusive mellemrum.

Alle indlæg forsynes med navn, adresse og stilling. Medsend gerne portrætfoto. Indlæg, der sendes til Kristeligt Dagblad, må ikke sendes til andre aviser. Kronik- og debatredaktionen forbeholder sig ret til at redigere og forkorte i indlæg. Efter at et indlæg har været bragt i Kristeligt Dagblad, er det alene avisen, der har retten til at publicere det på sociale medier og andre steder på internettet. Alt stof, der bringes i avisen, arkiveres i elektroniske arkiver, herunder Infomedia, og publiceres på avisens egen hjemmeside kristeligt-dagblad.dk

Kommentarer og læserbreve til: debat@k.dk. Kronikker til: kronik@k.dk eller send til: [# Det militante demokrati. Lyt til europæiske muslimers krav om begrænsning af friheden](mailto:Kristeligt Dagblad, Vimmelskiftet 47, 1161 København K.</p>
</div>
<div data-bbox=)

AF OLE OLESEN

DE HERSKENDE BEKYM-RINGER over de trusler, islamismen stiller de frie vestlige demokratier over for, er en god anledning til at gengive et citat af Hitlers berygtede propagandaminister, Joseph Goebbels: ”Det vil altid være en af de bedste vittigheder om demokratiet, at det selv stillede de midler til rådighed for sine dødsfjender, der tilintetgjorde det.”

En kynisk konstatering af, at den gældende tyske forfatning og samfundsorden i 1930'erne ikke havde kunnet forhindre nazistpartiets vækst og sluttelige etablering af et diktatur.

Det var på den baggrund, at den tyske sociolog Karl Loewenstein i 1937 skrev es-sayet ”Militant Democracy and Fundamental Rights” under eksil i USA. ”Militant”? Det lyder af støvletramp, men essayet handler tværtimod om det beredskab, et demokrati behøver for at beskytte sig mod trusler fra radikale politiske bevægelser.

Erfaringerne fra nazismen blev da også grundlag for Tysklands nye forfatning fra 1949, som medvirkede til at gøre Tyskland modstandsdygtigt over for terrorismen fra Rote Arme Fraktion i 1970'erne. Ikke mindst i kraft

af indgribende forholdsregler fra statens side.

På grund af truslen fra det sovjetdominerede Østeuropa havde den tyske forfatningsdomstol allerede i 1952 defineret Tyskland som ”et militant, forsvarsberedt demokrati”, som bestod sin prøve der i begyndelsen af 1970'erne.

DEN UNGARSK statsretsjurist Andras Sajó, som har medvirket ved udformningen af flere forfatninger i Østeuropa efter Murens fald og nu er dommer ved menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg, har givet ”militant demokrati” nyt liv som betegnelse for de forholdsregler, som forskellige demokratier har taget i brug over for den internationale islamistiske terrorisme.

Forholdsregler, som er nødvendiggjorte ikke kun af presset fra terrorister og jihadister, men også fra højstændede gejstlige og politikere krav til vestlige lande om indgreb i ytringsfriheden (se om stormuffien i Jerusalem og den tyrkiske premierminister her i bladet den 9. februar.)

Friheden i en retsstat, skriver Sajó et sted, drejer sig om villigheden til at løbe risikoen ved at lade friheden udfolde sig (ytringsfrihed, religionsfrihed og forsamlingsfrihed). Men hvis friheden trues, hvis risikoen bliver for stor, så bliver det nødvendigt

De siger tingene på en måde, som måske er lige lovlig klar for sarte sjæle, men niveauet er højt, og der er inspiration at hente.

at demonstrere forsvars vilje med indgreb, der begrænser frihedsrettighederne.

Det er udbygning af terrorberedskabet her i landet et eksempel på, men desværre foregår debatten om det ikke på et særligt inspirerende niveau. Det gør den til gengæld uden for Danmarks grænser.

UMIDDELBART EFTER attentatet mod Charlie Hebdo i Paris den 7. januar opfordrede Rotterdams borgmester Ahmed Aboutaleb (selv praktiserende muslim af marokkansk afstamning) dem,

”som ikke elsker friheden” til at ”skrubbe af”. I et eksklusivt interview med det franske ugemagasin l'Express den 18. februar tilføjer han, at han både som borgmester og som ”rasende muslim” havde udtrykt sig så skarpt for at være sikker på at blive forstå-

et. Og for at sige til sine trosfæller, at hvis man kræver sameksistens mellem de 178 nationaliteter, der bor i Rotterdam, så må man acceptere ytringsfriheden.

Borgmesteren understreger, at ”det er meget vigtigt, at imamerne svarer på de spørgsmål, der bliver stillet til dem: hvordan har disse kriminelle attentatmænd kunnet tolke Koranen og islam sådan, at det kan retfærdiggøre deres handlinger? At sige, at islam ikke har noget med deres handlinger at gøre, det er virkelig absurd”. Han spørger desuden, hvorfor de moderate muslimer er fraværende i den offentlige debat.

Også en fremtrædende tyrkisk-tysk muslim, journalisten og forfatteren Güner Yasemin Balci, opfordrer moderate muslimer til et opgør med terror udført i Allahs navn og med muslimske gejstlige, der påbyder europæiske muslimer ikke at integre sig med vesterlændinge.

Hun foreslår i et interview i Weekendavisen den 6. marts, at det skal være obligatorisk, at imamer uddannes på statskontrollerede uddannelser i Europa. Det er allerede indført i Holland og vedtaget i Østrig, hvor en ny lov kræver, at prædikener i moskeer foregår på tysk, og forbyder finansiering af moskeer og imamlønninger fra udlandet.

EN STATSKONTROLLERET uddannelse vil ifølge Balci kunne blive et bolværk mod den herskende opfattelse hos et flertal af muslimer i Europa, hvor shari'atlov står over demokratisk vedtagen lov.

I betragtning af, at de to muslimer, borgmesteren og journalisten, reelt stiller krav om begrænsninger i både tros- og ytringsfrihed og gældende asylregler og opfordrer muslimer til et opgør med islam i dens nuværende form, kan man da vist roligt kalde dem fortalere for et militant demokrati, parate til at gå langt i forsvaret af den demokratiske samfundsorden.

De siger tingene på en måde, som måske er lige lovlig klar for sarte sjæle, men niveauet er højt, og der er inspiration at hente.

Og selvom det er ned ad bakke, så er vejen lang fra Rotterdam til et land, hvor politikere i detaljer diskuterer, hvordan undervisningen i Muhammed-tegninger skal tilrettelægges i danske skoler, men ikke kan enes om et beredskab mod terror. Det virker, som om de ikke kender en af folkets yndlingssalmer. Den om at kæmpe for alt, hvad du har kært. Men den er måske også for militant?

Ole Olesen, konsulent, cand.polit. Philip Schous Vej 13, Frederiksberg

”Demokratiet er den bedste styreform, vi kender. Men det skrider, når man tror, at det kan fungere løsrevet fra dansk sprog, kultur og historie. Denne sammenhæng er afgørende, og derfor skal en stemmeberettiget i Danmark være dansk statsborger.”

MARTIN HENRIKSEN (DF), UDLÆNDINGE- OG INTEGRATIONSORDFØRER, I POLITIKEN

Pølsemand, blev ved din læst. Drop anklagerne om dumhed

AF WILLY HANGHØJ-PETERSEN

DEN FORHEN-VÆRENDE politiker Kristen Poulsgaard fra Fremskridtspartiet har i Kristeligt Dagblad fremlagt en tankegang, som dommer alle over 70 år til at være dumme, nemlig så dumme, at de bør nægtes stemmeret!

Denne generalisering er naturligvis tåbelig, fordi den

simpelthen intet har på sig. Undertegnede, som er intet mindre end 86 år gammel, falder altså på dumhedsparagraffen.

Imidlertid kan jeg præsentere konkrete beviser for sådanne aktiviteter, der alene klart viser, at jeg ikke kan være direkte dum – hertil vil Poulsgaard nok blot recitere, at det bare er den undtagelse, som bekræfter ”reglen”!

Derfor vil jeg til det mere generelle i hans ”dumheds-

anklager” postulere følgende: at med en livslang erfaring som læge kan jeg bevidne, at langt de fleste mennesker, både mænd og (især) kvinder, langt op i årene bevarer fuld forlighed og alle vigtige åndsevner!

At der er nogle, som ikke er så privilegerede, skyldes jo alene, at de er ramt af destruktive sygdomsprocesser som for eksempel åreforkalkning, blodpropper eller hjerneblødninger – og at kalde

disse hårdt ramte patienter for dumme, er hjerteløst.

Jeg er oprådt til, at det er ufint, uetisk og utilstedeligt at kalde et medmenneske for ”dum”!

Når Poulsgaard imidlertid tager sig selv med i sin dumhedsdom, så er det måske nok en formildende omstændighed, men den byder uægtelig samtidig på en næsten uimodståelig fristelse: at give ham ret! Denne ret harmfulde

mundfuld sender jeg som kommentar til det omtalte indlæg i Kristeligt Dagblad i håb om, at en så barsk hån mod ældre mennesker anstændigvis ikke alene må og skal modsiges – men også bliver det!

Willy Hanghøj-Petersen, pensioneret overlæge, Solbærvænget 11, Hundested

kort sagt

Turister i kirken

EBERHARD HARBSMEIER rektor for Teologisk Pædagogisk Center i Løgumkloster

Evangeliske gudstjenester og dermed også kirkelige handlinger (der jo er gudstjenester) er i princippet offentlige – men det betyder selvfølgelig ikke, at turister kan vade ud og ind i en kirke under en gudstjeneste eller en kirkelig handling.

Normalt er det jo ikke noget problem, da folk respekterer det som en selvfølge – men ved en kirke med mange turister som Marmorkirken er man da nødt til at gøre turister opmærksomme på, at man ikke kan besigtige kirken under en gudstjeneste. Ligesom der i særlige tilfælde kan være gode grunde til, at man ved en kirkelig

handling beder folk om at respektere, at den holdes inden for den nærmeste familie, hvilket da også almindeligvis respekteres.

Det er ikke så meget jura, men almindelig anstændighed og hensynstagen, det drejer sig om. Man må respektere Marmorkirkens personales ansvar for, at de kirkelige handlinger kan foregå på en værdig måde, og der kan man jo være nødt til venligt at bede folk om at blive udenfor.

Provokation eller dialog?

JENS GALSCHIØT billedhugger, Banevænget 22, Odense N

Tak til Merete Bøye for debatindlægget om mit kunstprojekt ”Abrahams Børn”, der

omhandler jødedommens, kristendommens og islams religiøse dogmer og er udstillet på Silkeborg Bad.

Jeg er lidt forbavset over, at hun anklager mig for ikke at provokere – hvem har sagt, at dette kunstværk er lavet for at provokere? Jeg har vist hele tiden skrevet og sagt, at der netop var tale om et kunst- og dialogprojekt.

Så dette værk er ikke lavet for at skabe konfrontation, men for at skabe refleksion og dialog. Og det virker tilsyneladende! Der har foreløbig været over 7000 besøgende til udstillingen, og netop denne udstilling har skabt usædvanlig meget dialog mellem de besøgende.

Bøye skriver, at jeg intet sætter på spil med min kunst. Det er første gang, jeg har hørt det. Jeg er ellers blevet

arresteret adskillige gange af politiet i mange lande på grund af min kunst. Jeg er blevet udstvist af både Hongkong og Mexico og har permanent indrejseforbud i Kina, fordi jeg har stillet skulpturer op, der forsvarer ytringsfriheden og retten til demokrati.

Men det er rigtigt, at jeg sjældent bruger min kunst til at mobbe mindretal. Jeg går som regel efter dem, der har magten.

”Mein Kampf” i Slesvig

NIELS ANDERSEN pastor emeritus, Vinkelager 64, 3. th., Vanløse

Jeg var dansk præst i Valsbøl i Sydsvensland fra 1985 til 1988. I den periode var der et dansk-sydsvensk ægtepar, som

fejrede guldbryllup, hvilket de fejrede med en højtidelighed i kirken.

De fortalte mig, at de kun havde én tysk bog. Det var ”Mein Kampf”, som de havde fået som en gave fra den tyske stat, da de blev gift i 1937. De bevarede naturligvis ikke bogen, fordi de syntes, det var en god bog, men fordi denne bog mindede dem om en tid, hvor det havde været særlig svært at være dansk sydslesviger.

ordet

”Jesus sagde: Få folk til at sætte sig. Der var meget græs på stedet. Mændene satte sig; de var omkring fem tusind. Så tog Jesus brødene, takkede og delte ud til dem, der sad der; på samme måde også af fiskene, så meget de ville have.”

Joh. 6, 11

Der var et virvar af mennesker den dag. Folk strømmede frem imod Jesus for at få mad. Men midt i det hele står Jesus med brødet. Han rækker det frem til dem, som kommer myldrende. Han giver uden dikkedarer. Han giver uden tanke på, om de er brødet, livet værd. Han giver, hvad han har, til dem, der kommer.

Fortællingen om Jesus, der mætter den store folkeskare med fem bygbrod og to fisk, er ikke kun en fortælling om noget, der skete engang. Den gentages, hver gang vi samles omkring Herrens bord. Underet levede blandt de første kristne som en konkret dimension i deres gudstjeneste. Også her blev alle mætte. Bundet sammen i gudstjenestens og nadverens sammenhæng skete underet endnu en gang. Præsten velsignede i nadveren brødet og vinen og delte det ud til dem, der var til stede. Ved det efterfølgende kærlighedsmåltid delte de, hvad de hver især havde bragt med. Og efter nadveren bragte de resterne ud til dem, der trængte. Midt i forfølgelsen bevarede de troen på Guds omsorg og fandt overskud til at dele med andre.

Husker vi at give det videre, som vi selv modtog? Hvis vi reducerer nadveren til et mindemåltid og glemmer nadverens diakonale dimension og forpligtelse, bliver vi også selv reducerede som mennesker. Det er et fattigt menneskeliv kun at have øje for sig selv og sine egne behov.

Hvis vi lader den enkle fortælling stå uantastet, hører vi en prædiken om ham, der giver uden at måle og veje, og som sender os ud for at give det videre, som vi selv modtog. Sådant er den arv, vi modtog, dengang vi blev døbt, og som vi fastholder i, hver gang han på ny giver os livets brød i nadveren.

KARSTEN NISSEN

ordet@k.dk

teologisk tanke

Pave Johannes Paul II (1920-2005), i ”Kristne Lægfolk”, 1989:

”Menneskets hellighed kan ikke afskaffes, hvor ofte den end nedvurderes og krænktes; for den har sit urokkelige fundament i Gud som Skaber og Fader. Menneskets hellighed vender altid tilbage.”